

1. Tornada

Dorothy trăia în mijlocul marilor stepe din Kansas, împreună cu unchiul Henry, care era fermier, și mătușa Em, soția acestuia. Aveau o casă mică, construită din lemn adus cu căruța de la mare depărtare. Locuiau cu toții între patru pereți, o podea și un acoperiș; în această cămăruță mai aveau o sobă de gătit ruginită, un bufet pentru vase, o masă, trei-patru scaune și paturile. Cel mare, al unchiului Henry și al mătușii Em, se afla într-un colț, iar patul mic al lui Dorothy se găsea în alt colț. Casa n-avea nici pod, nici pivniță – doar o mică adâncitură săpată în pământ, numită „pivniță pentru tornadă”, unde familia putea să se adăpostească în caz că se stârneau acele mari vârtejuri de vânt, atât de puternice încât spulberau orice în calea lor. În mijlocul podelei era prins un chepeng, iar o scară cobora în scobitura mică și întunecată.

Când Dorothy stătea în pragul ușii și se uita în jur, nu vedea decât marea stepă cenușie, întinzându-se în lung și-n lat. Niciun copac și nicio casă nu se întrezăreau în vasta întindere ce ajungea până la marginea cerurilor, cât cuprindeai cu privirea. Pământul arat fusese ars de soare și transformat într-o suprafață cenușie, presărată de mici crăpături. Nici iarba nu mai era verde, căci soarele pârjolise vârful firelor lungi, până când acestea căpătaseră cenușiu care se vedea pretutindeni. Cândva, casa fusese vopsită, dar soarele scorjise vopseaua și ploile o spălaseră, iar acum coliba era la fel de mohorâtă și cenușie ca totul din jurul ei.

Când mătușa Em venise să locuiască aici, era o femeie tânără și frumoasă. Dar soarele și vânturile lăsaseră urme și pe chipul ei. Îi răpiseră strălucirea din ochi și-i umpluseră de un gri șters; îi luaseră roșeața din obraji și din buze, lăsându-le palide. Acum, mătușa Em era slabă și uscățivă, și nu mai zâmbea niciodată. Când Dorothy, rămasă orfană, ajunsese să locuiască împreună cu ei, mătușa Em se speria deseori de râsul copilei încât țipa și își ducea mâna la inimă ori de câte ori glasul vesel al lui Dorothy îi ajungea la urechi; și se tot uita la fetiță cu mirare, surprinsă că aceasta găsea motive să râdă.

Unchiul Henry nu râdea niciodată. Muncea din greu de dimineața până seara și nu cunoștea bucuria. Era și el cenușiu, de la barba lungă până la ghetele butucănoase; avea o înfățișare aspră și severă, și rareori vorbea.

mătușii. La jumătatea odăii, auzi șuieratul puternic al vântului, iar casa se cutremură atât de tare, încât fata își pierdu echilibrul și căzu pe podea.

Apoi se întâmplă un lucru ciudat.

Casa se învârti de două sau de trei ori și se ridică încet în aer. Dorothy se simți de parcă plutea într-un balon. Vânturile din nord și din sud se întâlniseră exact în locul unde era așezată casa, aducând-o chiar în mijlocul tornadei. Acolo, aerul rămâne liniștit de obicei, dar marea presiune a curenților de aer ridică casa din ce în ce mai sus, până când o înălță în vârful tornadei; rămasă acolo, casa fu purtată de vânt, ca un fulg, kilometri întregi.

Era beznă, vântul șuiera groaznic în jurul ei, însă lui Dorothy i se păru un zbor lin. După ce fusese răsucită de câteva ori și după un moment când casa se înclinase rău într-o parte, fata simțea că era mișcată ușor, ca un prunc într-un leagăn.

Lui Toto nu-i plăcea. Alerga încoace și-ncolo prin cămăruță, lătrând tare; dar Dorothy se așeză cuminte pe podea și așteaptă să vadă ce se întâmplă.

La un moment dat, Toto se apropie prea mult de chepengul din podea și căzu înăuntru; la început, fetița crezucă-l-ăpierdut. Dar imediat îi văzu una dintre urechi ivindu-se prin deschizătură, căci presiunea puternică a aerului îl ținea sus, împiedicându-l să cadă. Dorothy se târî până la pivniță, îl apucă pe Toto de ureche, trăgându-l din nou în cameră și închizând chepengul, ca să nu se mai întâmple și alte accidente.

ei, ca și cum se temeau să mai facă vreun pas. Dar micuța femeie se îndreptă spre Dorothy, făcu o plecăciune adâncă și spuse, cu voce duioasă:

– Bine-ai venit în Țara munkinezilor, preanobilă vrăjitoare! Îți purtăm atâta recunoștință pentru că ai ucis-o pe Vrăjitoarea cea Rea de la Răsărit și ne-ai eliberat oamenii din robie!

Dorothy ascultă vorbele femeii cu mirare. De ce-o numise vrăjitoare și îi dăduse vestea c-o ucisese pe Vrăjitoarea cea Rea de la Răsărit? Dorothy era o fetiță inocentă și inofensivă, care fusese purtată de o tornadă la mulți kilometri de casă; în plus, nu omorâse niciodată pe nimeni.

Dar micuța femeie aștepta cu siguranță un răspuns; așa că Dorothy spuse, cu ezitare:

– Sunteți foarte binevoitoare, dar trebuie să fie o greșeală. Eu nu am ucis pe nimeni.

– Casa ta a făcut-o, răspunse bătrânică, râzând, iar asta e totuna. Ia uite! continuă ea, arătând în colțul casei. Uite-i picioarele, ivindu-se de sub o scândură de lemn.

Dorothy se uită și scoase un mic țipăt de spaimă. Acolo, chiar sub colțul mării grinzi pe care se sprijinea casa, văzu, într-adevăr, două picioare cu pantofi de argint, ascuțiți la vârfuri.

– Vai de mine! Vai de mine! strigă Dorothy, împreunându-și palmele cu disperare. Casa o fi căzut pe ea. Ce putem face?

– Nu e nimic de făcut, zise calm bătrânică.

– Dar cine era ea? întrebă Dorothy.

